

Sahra 2

— erol-konur · 14 Aralık 2010

'Ah Sahra umudunu rüzgar çalmış kadın'

-UMUT-

Ah Sahra, gözyaşları gülü kurutmuş kadın
Nerelerden geldin sen, nereye gidiyorsun?
Yüreğine çöl düşüp aşkı unutmüş kadın
Nerelerde tükenip nerede bitiyorsun?

İnsanlardan uzakta çekilirsin kuytuya
Dudağını ısırip ağlıyorsun kendince
Masal diyarlarında dalınca bir uykuya
Hayalini umuda bağlıyorsun kendince

Gecenin sükûtunu masum gözlerin bozar
Dualar birer birer yükselir avucundan
Bulutlara değince dağılırmış birden kar
Tomurcuklar dökülür gözlerinin ucundan

Alevler söndüğünde yerde toplanmış küller
Bir fırtına çıkınca savrulurmuş ansızın
Mevsimsiz açarmış hep baharı veren güller
Zamanı unutturmuş yüreğindeki sızın

Bulutların gözünden dökülürken ayrılık
Kuruluktan çatlarmış tuz düşmüş dudakların
Gecenin esareti okşarken ılık ılık
Rüzgârın vuruşuyla kızarır yanakların

Umudunu kaybetme doğar yeniden şafak
Elbet günü gelince gözyaşların da kurur
Sahra, başını kaldır gökyüzüne bir kez bak
Yıldızların üstünde yine bir yıldız durur